

OP MIJN SCHOUDERS

Jennifer Niven

Op mijn
schouders

Vertaald door Karin Pijl

moon

Oorspronkelijke titel: *Holding Up the Universe*
Oorspronkelijk uitgegeven door Random House, 2016
© Jennifer Niven, 2016
© Vertaling uit het Engels: Karin Pijl, 2017
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017
© Omslagbeeld: Shutterstock
Omslagontwerp: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3615 4
ISBN 978 90 488 3616 1 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kerry
Louis
Angelo
& Ed,
op wiens schouders ik altijd kon leunen
en voor al mijn lezers, overal,
die alles voor me betekenen

‘Atticus was echt heel aardig...’
‘Dat zijn de meeste mensen, Scout, wanneer je ze eindelijk echt ziet.’
– *Spaar de spotvogel*

Ik ben niet gemeen, maar ik ga wel iets gemeens doen. Je zult me er vast om haten, en je bent denk ik niet de enige, maar toch ga ik het doen.

Het klinkt misschien als een excuus, maar ik lijd aan prosopagnosie, ook wel gezichtsblindheid genoemd. Dat betekent dat ik geen gezichten herken, zelfs niet die van de mensen van wie ik houd. Zelfs niet dat van mijn moeder. Of dat van mezelf.

Stel je eens voor dat je een kamer vol vreemden binnenloopt, mensen die je niets zeggen omdat je hun naam of achtergrond niet kent. Stel je vervolgens voor dat je naar school of naar je werk gaat – of nog erger: naar je eigen huis – waar je iedereen zou moeten kennen, maar dat de mensen daar ook vreemden lijken.

Zo is dat dus voor mij. Ik loop een kamer binnen en ken niemand. En dat geldt voor elke kamer, overal. Ik herken iemand aan hoe hij of zij loopt. Aan diens gebaren. Diens stem. Kapsel. Ik leer mensen herkennen aan de hand van hun identificatiecodes. Dusty heeft flaporen en een roodbruin afrokapsel, prent ik mezelf dan in. En zo weet ik wie mijn broertje is, maar ik kan geen beeld oproepen van hem met zijn grote oren en afrokapsel, of hij moet al voor me staan. Mensen herkennen lijkt wel een superkracht die iedereen heeft behalve ik.

Is er een officiële diagnose gesteld? Nee. En niet alleen omdat ik vermoed dat dit de kinderarts' pet te boven gaat. Niet alleen omdat mijn ouders de afgelopen jaren al genoeg voor hun kiezen hebben gehad. Niet alleen omdat je maar beter niet de freak van de school kunt zijn (zoals jij als geen ander weet). Maar omdat ik ergens hoop dat het niet waar is. Dat het misschien nog bijtrekt en vanzelf overgaat. Voorlopig red ik me zo:

Knik/glimlach naar iedereen.

Wees charmant.

Wees voor dingen in.

Wees verdomd grappig.

Wees de gangmaker van het feest, maar drink niet. Neem niet het risico de controle te verliezen (dat gebeurt zonder drank al vaak genoeg).

Let goed op.

Ga er honderd procent voor. Wees een supereikel. Alles om te voorkomen dat je zelf de prooi wordt. Altijd beter om te jagen dan bejaagd te worden.

Ik vertel je dit allemaal niet als een excuus voor wat ik dadelijk ga doen. Maar misschien kun je het in gedachten houden. Weet gewoon dat ik niemand pijn wil doen. Al gaat dat wel gebeuren.

Met vriendelijke groet,

Jack

PS Jij bent de enige die weet wat ik heb.

prosopagnosie

pro·so·pag·no·sie

/pro-zo-pαχ-no-zi/

zelfstandig naamwoord • (de (v.)) • g.mv

gevormd van Grieks *prosōpon* (gezicht) + *agnōsia* (onwetendheid)

ⓘ het ontbreken van het vermogen om gezichten te herkennen

DE VORIGE DAG

Libby

Als er een geest uit mijn nachtlampje tevoorschijn kwam, zou ik de volgende drie dingen wensen: dat mijn moeder weer leeft, dat er nooit meer iets slechts of verdrietigs gebeurt en dat ik bij de Martin Van Buren Damsels mag, het beste cheerleaderteam van de staat waarin we wonen.

Maar stel dat de Damsels je niet willen?

Het is 3.38 uur in de ochtend, het tijdstip waarop mijn brein compleet op hol slaat, zoals mijn kat George toen hij nog een kitten was. Vanuit het niets klimt mijn brein in de gordijnen. Een tel later vliegt het van de boekenplank. En daar, zie je het? Zit het ineens met zijn poot in het aquarium en zijn kop onder water.

Ik staar vanuit mijn bed in het donker terwijl mijn geest door de kamer stuitert.

Stel dat je weer vast komt te zitten? Stel dat ze de deur van de kantine of de muur van de toiletten moeten slopen om je eruit te krijgen? Stel dat je vader trouwt en dat hij dan doodgaat en jij achterblijft met die nieuwe vrouw en stiefbroers en -zussen? Stel dat jij doodgaat? Stel dat er geen hemel bestaat en dat je je moeder nooit weerziet?

Ik zeg tegen mezelf dat ik moet gaan slapen.

Ik sluit mijn ogen en lig heel stil.

Heel stil.

Minutenlang.

Ik dwing mijn geest bij me te komen liggen en draag hem op: slaap, slaap, slaap.

Stel dat alles anders is daar op school en dat de kinderen anders zijn en dat je hen nooit zult kunnen bijbenen, hoe hard je ook je best doet?

Ik open mijn ogen.

Mijn naam is Libby Strout. Waarschijnlijk ken je me wel. Je hebt vast het filmpje gezien waarin ik uit mijn eigen huis word bevrijd. Bij de laatste telling hadden 6.345.981 mensen het bekeken, dus de kans is groot dat jij een van hen bent. Drie jaar geleden was ik de dikste tiener van Amerika. Op mijn zwaarst woog ik 297 kilo. Ik had dus een overgewicht van ongeveer 227 kilo. Ik ben niet altijd dik geweest. De korte versie van het verhaal is dat mijn moeder doodging en ik dik werd, maar op de een of andere manier ben ik er nog. Dit is absoluut niet de schuld van mijn vader.

Twee maanden nadat ik bevrijd was, verhuisden we naar een andere buurt, aan de andere kant van de stad. Tegenwoordig kan ik zelfstandig het huis verlaten. Ik ben 137 kilo afgevallen. Het gewicht van twee volwassenen. Ik heb nog ongeveer 90 kilo te gaan, en dat is prima. Ik ben tevreden met wie ik ben. Ik kan nu bijvoorbeeld weer rennen. En autorijden. En kleren kopen in het winkelcentrum in plaats van die speciaal te bestellen. En ik kan in de rondte draaien. Dat is misschien wel het fijnst van nu vergeleken met toen, naast niet langer bang hoeven zijn dat mijn organen uitvallen.

Morgen is mijn eerste schooldag sinds jaren. Ineens zit ik dan in de bovenbouw van de middelbare, en dat klinkt natuurlijk veel beter dan dikste tiener van Amerika. Maar bovenal ben ik ALS DE DOOD.

Ik wacht tot de paniekaanval begint.

Jack

Caroline Lushamp belt nog voordat mijn wekker gaat, maar ik laat haar de voicemail inspreken. Wat het ook is, ik weet dat het geen goed nieuws zal zijn en bovendien mijn schuld.

Ze belt drie keer, maar spreekt slechts één keer iets in. Ik verwijder het bericht bijna zonder het te hebben beluisterd. Maar stel dat ze autopech heeft en hulp nodig heeft? Dit is wel het meisje met wie ik al vier jaar een knipperlichtrelatie heb. (Want zo'n stelletje zijn we: aan-uit, aan-uit, en iedereen denkt dat we uiteindelijk altijd bij elkaar zullen blijven.)

'Jack, met mij. Ik weet dat we officieel uit elkaar zijn, maar ze is wel mijn nicht. Mijn NICHT. Ik bedoel, MIJN NICHT, JACK! Als dit jouw manier is om me terug te pakken omdat ik het heb uitgemaakt, dan is je dat gelukt, klootzak. Als je me vandaag in de les ziet, of op de gang, of in de kantine, of WAAR DAN OOK: ik wil niet dat je tegen me praat. Doe me een lol en loop naar de hel.'

Drie minuten later belt de nicht. Eerst denk ik dat ze huilt, maar dan hoor je Caroline op de achtergrond. De nicht begint te gillen, en Caroline begint te gillen. Ik verwijder het bericht.

Twee minuten later stuurt Dave Kaminski me een bericht om me te waarschuwen dat Reed Young me in elkaar wil timmeren omdat ik met zijn vriendin heb gerommeld. Ik stuur een berichtje terug: *Bedankt, ik sta bij je in het krijt*. En ik meen het. Kam heeft mij vaker geholpen dan ik hem.

En dit allemaal om een meisje dat, laten we eerlijk zijn, zo op Caroline Lushamp lijkt dat ik eerst dacht dat zij het wás. Op een

vreemde manier zou Caroline zich dus eigenlijk geveleid moeten voelen. Het is alsof ik de hele wereld laat weten dat ik haar terug wil, ondanks het feit dat zij mij in de eerste week van de zomer heeft gedumpt zodat ze met Zach Higgins uit kon.

Even wil ik haar dit appen, maar dan zet ik mijn telefoon uit en doe mijn ogen dicht. In gedachten ga ik terug naar juli. Het enige waarover ik me toen zorgen hoefde te maken, was naar mijn werk gaan, de plaatselijke sloperij afstruinen, in mijn (coole) werkplaats (supergave) projecten bouwen en een beetje rondhangen met mijn broers. Het leven zou zoveel makkelijker zijn als het alleen bestond uit Jack + sloperij + coole werkplaats + supergave projecten.

Je had nooit naar dat feest moeten gaan. Je had nooit moeten drinken. Je weet dat je niet te vertrouwen bent. Vermijd alcohol. Vermijd mensenmassa's. Vermijd mensen. Je maakt ze toch alleen maar kwaad.

Libby

Het is 6.33 uur en ik sta voor de spiegel. Iets meer dan twee jaar geleden kon ik niet naar mezelf kijken, wéigerde ik naar mezelf te kijken. Het enige wat ik zag was het verkreukelde gezicht van Moses Hunt, die me vanaf de andere kant van het schoolplein toeschreeuwde: 'Iedereen vindt je stom omdat je zo dik bent!' En de gezichten van alle andere leerlingen die begonnen te lachen. 'Opzouten, Dik-kie Strout. Je blokkeert de zon, we krijgen het koud...'

Nu zie ik grotendeels alleen mezelf: prachtige marineblauwe jurk, sneakers. En mijn grote vieze wattenbol van een kat. Met zijn wijze goudkleurige ogen staart George me via de spiegel aan. Ik probeer te bedenken wat hij tegen me zou zeggen. Vier jaar geleden werd er een hartafwijking bij hem geconstateerd. Hij zou nog zes maanden te leven hebben. Maar ik ken hem goed genoeg om te weten dat alleen George beslist wanneer het tijd is om te gaan. Hij knippert met zijn ogen.

Ik denk dat hij wil zeggen dat ik rustig moet ademhalen.

Dus haal ik rustig adem.

Daar ben ik heel goed in geworden.

Ik kijk naar mijn handen. Ze trillen niet. Wel heb ik mijn nagels ultrakort afgebeten. Vreemd genoeg voel ik me best rustig. Die paniekaanval heeft niet doorgezet. Dat moet gevierd worden, en dus zet ik een oude plaat van mijn moeder op en dans. Dansen is wat ik het liefst doe, en dansen is wat ik met mijn leven wil. Ik heb al sinds mijn tiende geen les meer gehad, maar dansen zit gewoon in me, les of geen les.

Misschien kun je dit jaar proberen bij de Damsels te komen.

Mijn brein stijgt via de muur omhoog en blijft bovenaan trillend hangen. Stel dat het nooit gebeurt? Stel dat je doodgaat voordat je ooit iets goeds, fantastisch of verbluffends hebt meegemaakt? De afgelopen tweeënhalve jaar hoefde ik alleen maar bezig te zijn met overleven. Iedereen in mijn leven, en ikzelf ook, vond: we moeten er gewoon voor zorgen dat je beter wordt. En nu ben ik beter. Wat als ik hen teleurstel na alle tijd en energie die ze in me hebben gestoken?

Om de gedachten te verdrijven begin ik nog wilder te dansen, tot mijn vader op de deur bonst en zijn hoofd de kamer in steekt. 'Je weet dat ik 's ochtends vroeg best van een goeie Pat Benatar-song kan genieten,' zegt hij, 'maar de vraag is of de burens dat ook doen.'

Ik zet de muziek iets zachter, maar dans gewoon door. Als het nummer is afgelopen, versier ik met een markeerstift een schoen. 'Zolang je leeft, ligt er altijd iets voor je in het verschiet; en zelfs als het iets slechts is, iets waarvan je weet dat het slecht is, kun je er niets aan doen. Je kunt niet stoppen met leven.' (Truman Capote, *In koelen bloede*) Dan pak ik de lippenstift die ik voor mijn verjaardag van mijn oma heb gekregen, buig naar de spiegel toe en kleur mijn lippen rood.

Jack

Ik hoor de douche lopen en stemmen beneden. Ik trek het kussen over mijn gezicht, maar het is al te laat: ik ben wakker.

Ik zet mijn telefoon aan en stuur eerst een bericht naar Caroline, dan naar Kam en daarna naar Reed Young. Wat ik hun schrijf is dat ik heel dronken was (overdreven), dat het heel donker was (klopt) en dat ik me niets herinner van wat er is gebeurd omdat ik niet alleen dronken maar ook overstuur was. *Er spelen thuis namelijk dingen waar ik nu even niet over kan praten, dus als je het me kunt vergeven, zal ik je heel dankbaar zijn.* Dat er thuis dingen spelen klopt helemaal.

Aan mijn bericht voor Caroline voeg ik nog wat complimentjes toe, en ik vraag of ze alsjeblieft mijn excuses aan haar nicht wil overbrengen. Ik zeg dat ik geen rechtstreeks contact met haar wil opnemen omdat ik er al zo'n puinzooi van heb gemaakt en dat ik verder niets wil doen wat de situatie tussen Caroline en mij nog verder verslechtert. Hoewel Caroline degene was die het uitmaakte en we momenteel weer in een uit-fase zitten, en ik haar ook nog eens sinds juni niet meer heb gezien, moet ik wel via de telefoon door het stof. Alleen zo kan ik hopelijk iedereen tevreden houden.

Ik sleep mezelf door de gang naar de badkamer. Op dit moment verlang ik nog het meest naar een lange hete douche, maar wat ik krijg is een miezerig straaltje warm water, gevolgd door een stoot IJslandse kou. Zestig seconden later – langer houd ik het niet uit – stap ik onder de douche vandaan, droog me af en ga voor de spiegel staan.

Oké, dit ben ik dus.

Dat denk ik elke keer als ik mijn weerspiegeling zie. Niet: verdomd, dit ben ik. Maar eerder zoiets als: ehm, goed, wat hebben we hier? Ik buig naar voren en probeer de puzzelstukjes van mijn gezicht in elkaar te passen.

De jongen in de spiegel ziet er niet slecht uit: hoge jukbeenderen, sterke kaaklijn, een mond die aan één kant opgetrokken is alsof hij net een grap heeft verteld. Je zou hem bijna knap kunnen noemen. Hij houdt zijn hoofd naar achteren en kijkt door halfgesloten oogleden, alsof hij gewend is op iedereen neer te kijken, alsof hij slim is en wéét dat hij dat is. Dan dringt het tot me door dat hij er eigenlijk uitziet als een klootzak. Maar zijn ogen staan ernstig en er zitten wallen onder, alsof hij niet heeft geslapen. Hij draagt hetzelfde Superman-shirt als dat ik de hele zomer heb aangehad.

Wat betekenen deze mond (breed, zoals die van mam), deze neus (breed zoals die van mam) en deze ogen (bruin met groene vlekjes)? Mijn wenkbrauwen zijn donkerder dan mijn haar, maar niet zo donker als die van pap. Mijn huid heeft een soort koffie-met-melkkleur, niet donkerbruin zoals die van mam of blank zoals die van pap.

Verder klopt het haar niet. Een gigantisch afrokapsel in de vorm van leeuwenmanen, dat eruitziet alsof het zijn eigen gang mag gaan. Als hij ook maar een beetje op mij lijkt, heeft de jongen in de spiegel over alles nagedacht. Hoewel dit haar zich niet in bedwang laat houden, heeft hij het om een reden laten groeien. Zodat hij zichzelf herkent.

Door deze kenmerken bij elkaar op te tellen herkennen mensen elkaar. Iets aan de combinatie maakt dat je zegt: dat is Jack Masselin.

‘Wat is jouw identificatiecode?’ vraag ik mijn spiegelbeeld, en ik bedoel de echte identificatiecode, niet die gigantische leeuwenpruik. Ik ben even heel serieus, maar dan hoor ik een bekend gehinnik,

en een lang, mager waas vliegt voorbij. Dat moet mijn broertje Marcus zijn.

‘Ik heet Jack en ik ben zó knap!’ zingt hij terwijl hij de trap af loopt.

Top vijf van mijn gênantste momenten

door Jack Masselin

1. Die keer dat mam me ophaalde van de kleuterschool (nadat ze naar de kapper was geweest) en ik haar ten overstaan van mijn juf, klasgenoten, ouders en de schooldirecteur ervan beschuldigde dat ze me probeerde te ontvoeren.
2. Die keer dat ik meedeed aan een potje voetbal in het park en alle ballen naar de tegenstander speelde, waarmee ik het record vestigde van Meest Desastreus en Vernederend Debuut Ooit.
3. Die keer dat ik een schouderblessure had en in de supermarkt mijn honkbalcoach tegenkwam, tegen wie ik zei dat ik nog wel een massage kon gebruiken. Om er vervolgens achter te komen dat het niet mijn coach was, maar meneer Temple, de baas van mijn moeder.
4. Die keer dat ik Jesselle Villegas probeerde te versieren en het mevrouw Arbulata bleek te zijn, een invaldocent.
5. Die keer dat ik met Caroline Lushamp dacht te je-weet-wellen terwijl het haar nicht was.

Libby

Ik heb geen rijbewijs, dus brengt pap me. Een van de vele dingen waar ik dit schooljaar naar uitkijk is rijles. Ik wacht tot mijn vader met wijze woorden komt of een enthousiaste peptalk gaat houden, maar het enige wat hij zegt is: 'Je kunt het, Libbs. Ik pik je hier op wanneer het achter de rug is.' Het klinkt onheilspellend zoals hij het zegt, alsof we in de openingsscène van een horrorfilm zitten. Dan glimlacht hij naar me. Het is een soort glimlach die ze je in een opvoedkundige video zouden kunnen leren. Een zenuwachtige glimlach waarbij de mondhoeken omhoogkrullen. Ik glimlach terug.

Stel dat ik niet achter mijn tafeltje wegkom? Stel dat ik alleen moet lunchen en dat het hele verdere schooljaar niemand iets tegen me zegt?

Mijn vader is een grote, knappe man. Het zout van de aarde. Slim (hij doet de IT-beveiliging bij een groot computerconcern). Een gouden hart. Nadat ze me uit het huis hadden bevrijd, had hij het zwaar. Hoe gruwelijk het ook was voor mij, voor hem moet het nog veel erger zijn geweest, vooral de beschuldigingen van verwaarlozing en misbruik. De pers kon niet bedenken hoe ik anders zo dik had kunnen worden. Ze wisten niet dat hij me meenam naar allerlei artsen en dat we allerlei diëten probeerden, zelfs in de periode dat hij nog volop rouwde om zijn vrouw. Ze wisten niet dat ik eten verstopte onder mijn bed en achter in mijn kledingkast. Ze konden niet weten hoe standvastig ik ben als ik eenmaal iets heb besloten. En ik had besloten te eten.

In eerste instantie weigerde ik met journalisten te praten, maar op een gegeven moment moest ik de wereld laten zien dat het goed met me ging en dat mijn vader niet de schoft was die ze van hem hadden gemaakt. Dat hij me niet volpropte met snoep en taart om me afhankelijk van hem te maken. Dus gaf ik, tegen mijn vaders zin, een interview aan een nieuwszender buiten Chicago, en dat interview reisde helemaal naar Europa en Azië en weer terug.

Mijn hele wereld veranderde namelijk toen ik elf was. Mijn moeder stierf, en dat was al traumatisch genoeg, maar toen begon ook het pesten. Dat mijn lichaam zich al vroeg ontwikkelde, hielp ook niet echt mee. Ik geef mijn klasgenoten niet de schuld, we waren tenslotte kinderen, maar wil wel duidelijk maken dat er diverse factoren meespeelden: het pesten gekoppeld aan de dood van de belangrijkste persoon in mijn leven. En al die tijd was mijn vader degene die me steunde.

‘Wist jij dat Pauline Potter, de zwaarste vrouw van de wereld, 45 kilo is afgevallen dankzij marathonseks?’ zeg ik tegen mijn vader.

‘Voor jou geen seks voor je dertigste.’

Dat zullen we nog weleens zien, denk ik. De wonderen zijn de wereld nog niet uit. Dus misschien zijn die kinderen die op het schoolplein zo naar tegen me deden volwassen geworden en beseffen ze nu hoe fout ze zijn geweest. Misschien zijn het echt aardige mensen geworden. Of misschien zijn ze nu nog gemener. Elk boek dat ik lees en elke film die ik kijk lijkt dezelfde boodschap uit te dragen: de middelbare school is het ergste wat je ooit zult meemaken.

Stel dat ik per ongeluk iemand op zijn of haar nummer zet, waardoor ik voortaan het brutale dikke meisje ben? Stel dat een paar goedbedoelende slanke meisjes me in hun groep opnemen en ik voortaan de dikke beste vriendin ben? Stel dat het voor iedereen duidelijk is dat mijn thuisonderwijs me alleen maar heeft voorbereid op de brugklas en niet op de bovenbouw van de middelbare school, omdat ik te dom ben om mijn huiswerk te snappen?

Mijn vader zegt: ‘Je moet alleen vandaag even zien door te komen, Libbs. Als het helemaal niks is, kunnen we altijd weer voor

thuisonderwijs kiezen. Kijk het een dagje aan, voor mij. Of eigenlijk niet voor mij maar voor jezelf.’

Ik zeg tegen mezelf: vandaag. Hier droomde je van toen je te bang was om het huis uit te gaan. Hier droomde je van toen je zes maanden lang in je bed lag. Dit is wat je wilde. Naar buiten gaan, zoals iedereen. Het heeft je tweeënhalp jaar aan afvalkampen en therapeuten en psychologen en artsen en gedragsdeskundigen en trainers gekost om zover te komen. De afgelopen tweeënhalp jaar heb je 10.000 stappen per dag gelopen. Al die stappen hebben je naar het nu geleid.

Ik kan niet autorijden.

Ik ben nog nooit naar een schooldisco geweest.

Ik heb de hele onderbouw gemist.

Ik heb nog nooit een vriendje gehad, al heb ik wel één keer gezoend met een jongen op het afvalkamp. Robbie, heet hij, en hij doet de vierde klas over, ergens in Iowa.

Behalve mijn moeder heb ik nooit een beste vriend of vriendin gehad, of je moet die drie al meetellen die ik zelf had verzonnen: drie broers die tegenover me woonden in mijn vorige huis. Tom, Huck en Jim, noemde ik ze, omdat ze naar een privéschool gingen en ik niet wist hoe ze heetten. Ik deed alsof zij mijn vrienden waren.

Mijn vader ziet er zo zenuwachtig en verwachtingsvol uit dat ik mijn tas pak en uitstap. En dan sta ik voor de school, terwijl mensen langs me heen lopen.

Stel dat ik elke les te laat kom omdat ik niet snel genoeg loop, dat ik dan moet nablijven, samen met de enige jongens die aandacht voor me hebben – spijbelaars en jeugddelinquenten – dat ik verliefd word op een van hen, dat ik zwanger raak, dat ik zonder diploma van school ga en de rest van mijn leven bij mijn vader woon, of in elk geval tot de baby achttien is.

Ik wil weer instappen, maar mijn vader heeft nog altijd die verwachtingsvolle glimlach op zijn gezicht. ‘Je kunt het.’ Hij zegt het luider deze keer en – ik zweer het je – steekt zijn duim naar me op.

En dus ga ik op in de massa en laat me meevoeren. Ik wacht op mijn beurt voor de ingang, houd mijn tas open zodat de beveiliging hem kan controleren, loop door het metaaldetectorpoortje en ga een lange gang in, die zich in alle richtingen vertakt, onder het geduw en gestoot van ellebogen en armen. Ik denk: ergens op deze school is misschien wel een jongen op wie ik verliefd word. Een van deze keurige jongens is misschien wel degene die mijn hart en lichaam veroverd. Ik ben de Pauline Potter van het Martin van Buren College. De rest van mijn overgewicht ga ik eraf seksen. Ik kijk naar alle jongens die voorbijlopen. Misschien is het die jongen wel, of deze hier. Dat is het mooie van deze wereld. Op dit moment betekent deze jongen hier of die daar verderop niets voor me, maar we zullen elkaar snel leren kennen en de wereld veranderen, de zijne en de mijne.

‘Aan de kant, dikzak,’ zegt iemand. Het voelt als de steek van een speldenprik, alsof het woord zelf me wil laten knappen, zoals het mijn gedachtewolkje uit elkaar laat spatten. Ik loop verder. Het voordeel van mijn postuur is dat ik een pad kan vrijmaken.

Jack

Net als het kapsel hoort ook de auto bij het imago. Het is een geres-
taureerde Land Rover uit 1968, die Marcus en ik van een bejaarde
oom hebben overgekocht. Hij werd oorspronkelijk gebruikt voor
werkzaamheden op de boerderij. Vervolgens heeft hij ruim veertig
jaar staan wegroesten. Nu is hij deels jeep, deels terreinwagen, en
honderd procent superstoer.

Op de passagiersstoel zit Marcus te mokken. ‘Eikel.’ Hij zegt
het zacht en tegen het raam. Helaas voor mij heeft hij een maand
geleden zijn rijbewijs gehaald.

‘Wat ben je toch een lieverdje. Ik hoop dat je je jongensachtige
charme in de vijfde niet verliest. Jij mag volgend jaar rijden, als ik
ga studeren.’

Als ik ooit ga studeren. Als ik hier ooit wegga.

Hij steekt zijn middelvinger op. Vanaf de achterbank schopt ons
jongere broertje Dusty tegen de stoel. ‘Hou op met dat geruzie.’

‘We maken geen ruzie, kleine man.’

‘Jullie klinken als pap en mam. Zet de muziek eens harder.’

Een paar jaar geleden konden mijn ouders het nog prima met el-
kaar vinden. Maar toen werd er bij pap kanker vastgesteld. De week
voor de diagnose kwam ik erachter dat hij mijn moeder bedroeg. Hij
weet niet dat ik het weet, en ik weet ook niet of mam het weet, ik vraag
het me weleens af. Hij is nu trouwens kankervrij, maar het is al met al
niet makkelijk geweest, vooral niet voor Dusty, die nog maar tien is.

Ik zet de muziek harder, een gouwe ouwe – ‘SexyBack’ van Justin
Timberlake – en raak weer in mijn element. Er zijn vier soundtrack-

nummers die ik graag uit de luidsprekers hoor knallen wanneer ik ergens binnenkom. Dit is er een van.

We stoppen voor Dusty's school en voor ik het weet springt hij uit de auto. Ik stap uit en trek de sleutels uit het contact, zodat Marcus niet kan wegrijden.

Sinds afgelopen zomer draagt Dusty een handtas bij zich. Niemand heeft het erover – mijn moeder niet, mijn vader niet, Marcus niet. Dusty is al halverwege het plein als ik hem inhaal. Ik moet hem niet uit het oog verliezen. Hij is de donkerste van ons drieën en zijn haar is roodbruin. Net als bij mij staat het alle kanten uit. Mijn moeder is half Afro-Amerikaans, half Louisiana Creools, en pap is blank en Joods. Dusty is donker, zoals mam. Maar Marcus is hartstikke blank. En ik? Ik ben gewoon Jack Masselin, wie dat ook mag zijn.

‘Ik wil niet te laat komen,’ zegt Dusty.

‘Dat gebeurt ook niet. Ik wilde alleen... Weet je het zeker van die handtas, kleine man?’

‘Ik vind hem mooi. Alles past erin.’

‘Hij is ook mooi. Het is een verrekt coole tas. Maar ik weet niet of iedereen daar zo over denkt. Er zijn misschien kinderen die zo jaloers op die tas zijn dat ze je ermee gaan pesten.’ Ik zie er op dit moment een stuk of tien langs ons lopen.

‘Ze zijn niet jaloers. Ze vinden het raar.’

‘Ik wil gewoon niet dat ze gemeen tegen je doen.’

‘Als ik een handtas wil dragen, draag ik een handtas. Ik ga hem niet niet dragen omdat zij het maar niets vinden.’

En op dat moment is dit broodmagere joch met zijn grote oren mijn held. Terwijl hij bij me wegloopt, kijk ik naar hoe hij zich voortbeweegt: kaarsrecht, kin omhoog. Ik wil hem helemaal de school in volgen om ervoor te zorgen dat hem niets overkomt.

7 carrièremogelijkheden voor iemand met prosopagnosie

door Jack Masselin

1. Herder (ervan uitgaande dat gezichtsblindheid niet ook bij honden en schapen voorkomt)
2. Medewerker tolhokje (ervan uitgaande dat niemand die je kent de route neemt waarop jij zit)
3. Rockster/lid van een boyband, professioneel basketballer of een soortgelijk beroep (waarbij mensen verwachten dat je zo'n reusachtig ego hebt dat het hun niet verbaast dat je hen niet herkent)
4. Schrijver (het meest aanbevolen beroep voor mensen met een sociale fobie)
5. Hondenuitlater/trainer (zie 1)
6. Lijkenwasser (hoewel ik de lijken misschien door elkaar haal)
7. Kluizenaar (ideaal maar betaalt slecht)

Libby

Ik baan mezelf een weg door de menigte, helemaal naar mijn eerste les. In het lokaal neem ik plaats op een stoel in de rij die het dichtst bij de deur is, voor het geval ik op een gegeven moment moet vluchten. Ik pas maar net achter het tafeltje. Onder mijn shirt is mijn rug nat en mijn hart slaat over. Maar niemand ziet het. Dat hoop ik in elk geval, want niets is erger dan bekendstaan als dat zweterige dikke meisje. Mijn klasgenoten druppelen binnen. Sommigen staren me aan. Een aantal grinnikt. In deze tienergezichten herken ik geen van de elfjarigen die ik ooit heb gekend.

Maar school is precies wat ik verwachtte en tegelijkertijd meer. Zo heeft het Martin van Buren College ongeveer tweeduizend leerlingen, dus is er altijd veel tumult. En niemand ziet er op de middelbare zo stralend en fris uit als in tv-series en films. Echte tieners zijn geen vijftwintigjarigen. We hebben een slechte huid en slecht haar en een goede huid en goed haar en komen in alle soorten en maten. Ik vind ons leuker dan de versies van ons op tv, al voel ik me op dit moment een actrice die een rol speelt. Ik ben de vis op het droge, het nieuwe meisje op school. Hoe ga ik het ervanaf brengen?

Ik besluit dat ik hier met een schone lei begin. Wat mij betreft is dit de ik die opnieuw begint. Wat er ook is gebeurd toen ik elf, twaalf, dertien was, dat bestaat nu allemaal niet meer. Ik ben anders. Zij zijn anders, in elk geval aan de buitenkant. Misschien herinneren ze zich niet dat ik dát meisje was. Ik ben niet van plan hen eraan te herinneren.

Ik kijk hen recht aan met mijn vaders nieuwe kenmerkende glimlach met opgetrokken mondhoeken. Het lijkt hen te verrassen. Een aantal glimlacht terug. De jongen naast me steekt zijn hand naar me uit. 'Mick.'

'Libby.'

'Ik kom uit Kopenhagen. Ik ben hier via het uitwisselingsprogramma.' Zelfs met ravenzwart haar heeft hij iets Viking-achtigs. 'Kom jij uit Amos?'

Ik wil zeggen: ik ben ook op uitwisseling. Ik kom uit Australië. Ik kom uit Roemenië. Maar de enige jongens met wie ik in de afgelopen vijf jaar heb gesproken, waren de jongens op het afvalkamp, dus knik ik maar wat.

Hij vertelt dat hij in eerste instantie aarzelde of hij wel hierheen zou komen, maar dat hij toen besloot dat het een goede ervaring zou zijn om het hart van de Verenigde Staten te zien en 'de manier waarop de meeste Amerikanen leven'. Wat dat ook mag inhouden.

'Wat vind je het mooist aan Indiana?' vraag ik hem.

'Dat ik ooit weer naar huis mag.'

Hij lacht, dus lach ik ook, en dan lopen er twee meisjes binnen. Hun ogen schieten onmiddellijk naar mij. De een fluistert iets tegen de ander, waarna ze op de stoelen voor ons gaan zitten. Ze hebben iets bekends, maar ik kan hen niet plaatsen. Misschien ken ik ze van vroeger. Mijn huid prikt en het horrorfilmgevoel keert terug. Ik kijk omhoog naar het plafond, alsof er elk moment een piano op mijn hoofd kan vallen. Want ik weet dat die ergens vandaan zal komen. Dat is altijd zo.

Ik zeg tegen mezelf dat ik Mick een kans moet geven, deze meisjes een kans moet geven, deze dag een kans moet geven, en dat ik vooral mezelf een kans moet geven. Ik heb mijn moeder verloren, mezelf bijna doodgegeten, ik ben uit mijn huis gezaagd terwijl het hele land toekeek, heb sportregimes, diëten, afvalkampen en de teleurstelling van het land doorstaan. Verder heb ik haatmail van volslagen vreemden ontvangen.

Het is walgelijk dat je je zo volvreet en dat je vader er niets aan doet. Ik hoop dat je dit overleeft en je tegenover God verantwoordt. Er zijn in deze wereld mensen die doodgaan van de honger. Je moet je kapot schamen dat je zoveel eet terwijl anderen te weinig hebben.

Dus ik vraag je: wat kan de middelbare school me aandoen wat me niet al is aangedaan?

Jack

Eén minuut voor tijd rollen we het parkeerterrein op en parkeren op de laatste vrije plek in de eerste rij. Marcus laat zijn telefoon vallen en wanneer hij weer rechtop zit, is het alsof hij een gloednieuwe persoon is. Zomaar ineens is de toverlei in mijn hoofd gewist en moet ik opnieuw alle delen bij elkaar leggen: warrig haar + puntige kin + superlange benen = Marcus.

De Land Rover staat nauwelijks in de parkeerstand of hij is al uitgestapt en roept naar mensen. Ik wil zeggen: wacht op mij, ik ga niet alleen naar binnen. Ik wil zijn arm vastgrijpen zodat ik hem niet uit het oog verlies. In plaats daarvan houd ik mijn blik strak op hem gericht, omdat hij anders verdwijnt. En dan gaat hij op in de massa en loopt als een van de kudde naar school.

Het dierenrijk heeft vreemde namen voor dieren in groepen. Een zwerm vogels. Een troep leeuwen. Een meute jachthonden. En mijn favoriet: een rotte everzwijnen. Hoe zouden ze deze groep noemen? Een verschrikking van leerlingen? Een nachtmerrie van tieners? Voor de lol scan ik de gezichten die voorbijkomen, op zoek naar mijn broertje. Maar het is alsof je je favoriete ijsbeer probeert te kiezen uit een hele populatie.

Ik blijf dertig seconden zitten en geniet van de eenzaamheid. 30. 29. 28. 27...

Dit is het voor vandaag tot ik weer thuis ben. In deze dertig seconden laat ik mezelf alle dingen denken die ik de komende acht uur niet mag denken van mezelf. Het riedeltje begint altijd op dezelfde manier: ik heb een verrot brein...

Libby

We zijn twintig minuten verder en niemand staart meer naar me. Onze docent, mevrouw Belk, is aan het woord, en tot dusver kan ik haar volgen. Mick fluistert slim commentaar dat alleen voor mij bestemd is. Dat maakt hem óf mijn nieuwe beste maatje, óf mijn toekomstige vriendje, óf misschien de jongen die de rest van dit overgewicht zo van me af zal seksen.

Jij hoort hier net zo goed als alle anderen. Niemand weet wie je bent. Het kan niemand iets schelen. Je kunt dit, meid. Niet op de feiten vooruitlopen, maar volgens mij kun je dit.

Dan lach ik om iets wat Mick zegt, en vliegt er iets uit mijn neus op zijn schoolboek.

Mevrouw Belk zegt: 'Opletten, alsjeblieft.' En ze praat door.

Ik lijm mijn ogen aan haar vast, maar vanuit mijn ooghoek zie ik Mick nog steeds. Ik weet niet of hij heeft gezien wat ik naar hem toe heb geschoten en ik durf niet te kijken. Zie het alsjeblieft niet.

Hij gaat gewoon door met fluisteren alsof er niets is gebeurd, alsof de wereld niet elk moment kan vergaan, maar ik wil alleen nog maar mijn ogen sluiten en doodgaan. Zo had ik niet willen beginnen. Dit is niet waar ik aan dacht toen ik gisteravond wakker lag en fantaseerde over mijn grootse rentree in de tienermaatschappij.

Misschien denkt hij wel dat dit een vreemde Amerikaanse traditie is. Een soort bizar gebruik dat we hebben om buitenlanders in ons land te verwelkomen.

De rest van de les concentreer ik me hard op wat mevrouw Belk zegt, mijn ogen strak naar voren gericht.

Als de bel gaat, draaien de twee meisjes die me bekend voorkwamen zich naar me om. Ze staren me aan en ik zie dat het Caroline Lushamp en Kendra Wu zijn. Deze twee ken ik al vanaf de kleuterschool. Nadat ik uit mijn huis was bevrijd, werden zij door de pers geïnterviewd en ‘goede vriendinnen van de ontspoorde tiener’ genoemd. De laatste keer dat ik hen zag, was Caroline een gewoon elfjarig meisje dat elke dag dezelfde Harry Potter-sjaal droeg, ongeacht hoe warm het was. Het andere opvallende aan haar was dat ze als kleuter vanuit Washington D.C. naar Amos was verhuisd en dat ze erg onzeker was over haar voeten. Ze had namelijk heel lange tenen, die omkrulden als de tenen van een papegaai. Wat ik me van Kendra herinner is dat ze Percy Jackson-fanfictie op haar spijkerbroek krabbelde en elke dag wel ergens om huilde: jongens, huiswerk, regen.

Caroline is nu natuurlijk wel twee meter lang en zo knap dat ze een model kan zijn. Ze draagt een rokje en een strak jasje, alsof ze naar een privéschool gaat. Kendra – wier glimlach wel getatoeëerd lijkt – is helemaal in het zwart gekleed. Ze is net knap genoeg om aan de goede kant van de stad als serveerster bij Applebee’s te werken.

‘Ik ken jou ergens van,’ zegt Caroline.

‘Dat hoor ik wel vaker.’

Ze staart, en ik zie dat ze me probeert te plaatsen.

‘Ik zal je helpen. Iedereen verwacht me altijd met Jennifer Lawrence, maar we zijn zelfs geen familie van elkaar.’

Haar wenkbrauwen schieten als elastiekjes omhoog.

‘Ik weet het. Moeilijk te geloven, hè, maar ik heb het op ancestry.com nagekeken en gedubbelcheckt.’

‘Jij bent dat meisje dat gevangenzat in haar huis.’ Ze draait zich naar Kendra. ‘De brandweer moest haar bevrijden, weet je nog? We kwamen toen op de televisie.’

Niet: jij bent Libby Strout, het meisje dat we al sinds de kleuterschool kennen. Maar: het meisje dat gevangenzat in haar huis en de reden dat we op de televisie kwamen.

Mick uit Kopenhagen ziet het allemaal aan. 'Jij denkt weer aan Jennifer Lawrence,' zeg ik.

Carolines stem wordt zacht en sympathiek. 'Hoe is het met je? Ik heb me zoveel zorgen over je gemaakt. Ik kan me zelfs niet voorstellen hoe het voor jou moet zijn geweest. Maar mijn god, wat ben jij veel afgevallen. Ja hè, Kendra?'

Kendra glimlacht nog steeds, maar de bovenste helft van haar gezicht heeft zich vertrokken tot een frons. 'Enorm.'

'Je ziet er goed uit.'

Kendra glimlacht-fronst nog steeds. 'Je haar zit leuk.'

Een van de ergste dingen die een knap meisje tegen een dik meisje kan zeggen is: je ziet er goed uit. Of: je haar zit leuk. Ik ben me ervan bewust dat het net zo erg is om alle knappe meiden op één hoop te gooien als alle dikke, en ook dat je knap en dik tegelijk kunt zijn (hallo!), maar mijn ervaring is dat meisjes zoals Caroline Lushamp en Kendra Wu dit soort dingen tegen je zeggen wanneer ze eigenlijk iets anders denken. Het zijn complimenten uit medelijden, en ik voel dat er een scheurtje ontstaat in mijn hart. Zonder iets te zeggen staat Mick uit Kopenhagen op en loopt het lokaal uit.